

İyilik Ölçüsü

İrk üstünlüğünü kabul ettiğimiz takdirde, bir Arap attan daima Arap at doğması gibi, bir ırk mensuplarının da ya hep iyi veya hep kötü olduklarını kabul etmemiz lâzım gelir. Halbuki hakikat bu fikri nakzetedir. **İyi insan, hangi ırka mensup olursa olsun iyi; kötü insan ise yine hangi ırka mensup olursa olsun kötüdür.**

Bir kimse hakkında, “*Nasıl insandır?*” şeklinde sorulan bir sorunun cevabı, eğer o kimse müspet bir şahıs ise, “*imanlıdır, ahlâklıdır, namusludur...*” şeklinde; şayet menfî bir kimse ise “*ahlâksızdır, sahtekârdır, imansızdır*”, tarzında olacaktır. Yoksa bu sorunun cevabı, “**Türktür, Araptır, Kürttür...**” şeklinde değildir. Bunlar o kimsenin ırkı hakkında bir soru varid olduğunda verilecek cevaplardır. O hâlde, iyilik ve kötülüğün ırkla alâkası olmadığı en basit bir dilbilgisi kaidesiyle de kolayca anlaşılmaktadır.

Diğer taraftan, faile ünvan kazandıran, işlediği fiillerdir. Yalancılık fiilini işleyen kimse, yalancı ismini aldığı gibi, doğru söyleme fiilinin faili de sadık ismini alır. Yalancının kötü bir kimse, sadıkın ise iyi bir şahıs oluşu işlenen fiillerle ilgilidir. Lâkin bizim bir ırk mensubu olarak **Türk, Kürt, Arap...** gibi isimleri, işlediğimiz müspet veya menfî bir fiilin sonunda almadığımız açıktır.

Bir kısmımız neseben A ırkından, diğer kısmımız ise B ırkından gelmiş bulunuyoruz. *Bu gelişte bizim ihtiyârımızın herhangi bir tesiri olmadığından, ne ırkımızla övünmeye ve ne de başka ırk mensuplarını kötülemeye hakkımız yoktur.*

Bu zahir hakikati görmediğimiz takdirde, milletimizi parçalayıp yutmak isteyen haricî düşmanlara yardım etmiş oluruz.

Atalarımızın işledikleri güzel fiillerle sadece iftihar etmemiz, aynen okuma yazma bilmeyen bir çocuğun, dedesinin âlim olmasıyla övünmesine benzer. Eğer biz de dedelerimizi örnek alarak onları yücelten manâya gönül bağlar ve muktezasıyla amel edersek, onların safına iltihak etmiş ve onlara lâyıf bir halef olmuş oluruz. Aksi hâlde bu kuru dâva bizi sultan etmez.